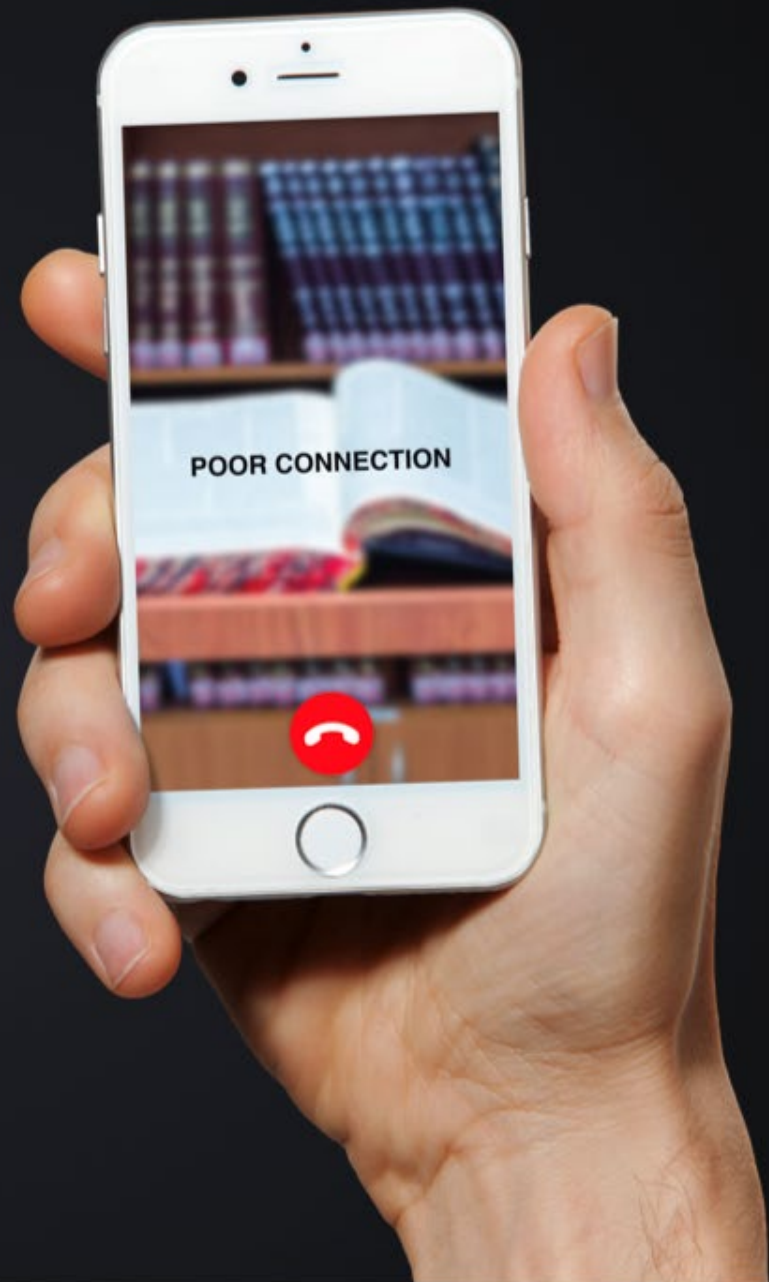
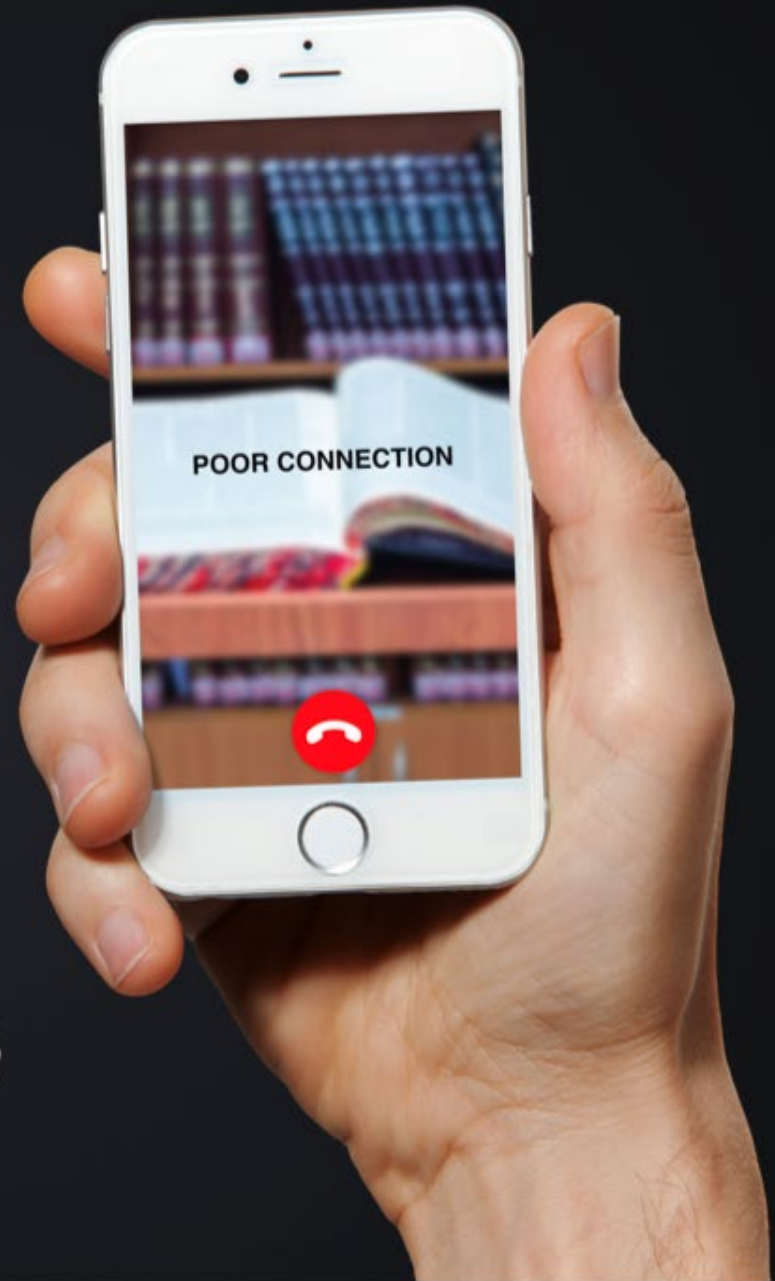

POOR CONNECTION

Transmitting Torah
Over FaceTime

**WHY WERE
EARLY
CHASSIDIM
AVERSE TO
WRITING
DOWN
DIVREI TORAH?**

הקדמת המלקט

6

והיא אגרת השלוחה לכללות אנשי שלומינו יצו:

אליכם אישים אקרא שמעו אלי רודפי צדק מבקשי ה' וישמע
אליכם אלקים למגדול ועד קטן כל אנ"ש דמדינתנו
זסמוכות שלה איש על סקומו יבוא לשלום וחיים עד העולם
נס"ו אכי"ר:

הגה מודעת זאת כי מרגלא בפומי דאינשי בכל אנ"ש לאמר כי

אינה דומה שמיעת דברי מוסר לראייה וקריאה בספרים

שהקורא קורא לפי דרכו ודעתו ולפי השנת ותפיסת שכלו
באשר הוא שם ואם שכלו ודעתו מבולבלים ובחשיכה יתהלכו
בעבודת ה' בקושי יכול לראות את האור כי טוב הגנח
בספרים אף כי מתוק האור לעינים ומרפא לנפש ובר מן דין
הגה ספרי היראה הבנויים ע"פ שכל אנושי בוודאי אינן שוין
לכל נפש כי אין כל השכלים והרעות שוות ואין שכל אדם
זה מתפעל ומתעורר ממה שמתפעל שכל חבירו וכמו שארז"ל
גבי ברכת חכם הרזים על ששים ריבוא מישראל שאין
דעותיהם דומות זו לזו וכו' וכמ"ש הרמב"ן ז"ל במלחמות שם
כפירוש הספרי גבי יהושע שנאמר בו איש אשר רוח בו שיכול
להלוך נגד רוחו של כל אחד ואחד וכו'. אלא אפילו בספרי

כיצד יצולין את הפסח מביאין שפוד של
רמון ותוחבו לתוך פיו עד בית
נקובתו ונותן את כרעיו ואת בני מעיו לתוכו
דברי ר' יוסי הגלילי ר"ע אומר יכמין בישול
הוא זה אלא תולין חוצה לו יאין צולין את
הפסח לא על השפוד ולא על האסכלא א"ר
צדוק מעשה בר"ג שאמר לטבי עבדו צא
וצלה לנו את הפסח על האסכלא: גמ' וניתי

דפירא בעיניה: אין צולין את הפסח וכו':
מעשה לסתור **חסורי מיהסרא והכי קתני**
"ואם אסכלא מנוקבת מותר ואמר רבי צדוק
מעשה בר"ג שאמר לטבי עבדו צא וצלה
לנו את הפסח על האסכלא מנוקבת בעא

שנכתב ורובה לשון הקדש נח כחורה שנכתב. ואחרי
 בן נתמעטה החכמה וקצרו הלצנות ועמדו רבינא ורב
 אשי וחברו התלמוד שהוא פירוש המשנה כי לרוב
 חכמת רבינו הקדוש וחכמת בני דורו היה פירוש
 התורה אלס מזכיר ופשוט מחוך המשנה, **ואלל**
דורית רבינא ורב אשי היה עמוק וסתום מאד ומזה
אמרו בתלמוד על המשנה הסורי מהכרח והכי קמי
שאץ הכוונה להיות המשנה חכמה כלל הלילה. אבל
הכוונה שהיא חכמה אללנו מפני חסרון שכלנו מפני
שאין לנו מניעים לעומק חכמת דור כל הכמי המשנה
 ולפיכך עשו רבינא ורב אשי פירוש על המשנה והוא
 התלמוד ובארו ספקות המשנה והאריכו לשונה על לשון
 המשנה העמוק והסתום, ומה שאמר אהך כלומר בעצורך
 כי בזכותו עשה עמה: (כת) ויהי שם עם ה', לשון

2

וזהו יודע כל חסורי החסור. שבתלמוד בשעתו. דלא. הסדר
 כלל בסדר מסודר רבינו הקדוש בהמא' ולא. אחרת. מחסר
 דבר רק דרבי ס'ל במה. תנא. ואלו. סתמו. ולא. חסר. כלל. אליב'
 וגמ' ס'ל באידך. תנא. ואלו. סתמו. סגמ' חסורי. מחסרי. אה'ק
 וסי' לורש. ע'פ'חשוקי. יריכך. ר'ל. ד'ס. חסורי. מחסרי. אה'ק
 יריכך. מנ' ידך. בשאר. אף. ד'ס. חסורי. מחסרי. אה'ק. חסר.
 החסרה. סתמו.

"And you should know that every case of מחסור in the Talmud, that there is nothing at all missing from the Mishnaic text of Rabeinu ha-Kadosh (R. Yehuda ha-Nasi), as it was not his way to lack anything. Rather, Rebbe (R. Yehuda) subscribed to a certain Tannaitic opinion, and according to him he arranged the Mishna, whereas the Talmud subscribed to another Tannaitic opinion and [amended the Mishna through] חסורי מחסרא והכי קאמר"

3

הטעם למה שאמרו חסורי
מיחסרא וה"ק כתב
מהרי"ק [הליכות עולם
ש"ב] מפני כשהיו שונים
על פה גרמה השכחה
בקצת מקומות ושכחו
קצת תיבות ולא רצה רבי
לכתוב אלא כלשון
שהיתה שגורה בפי רוב
התלמידים ע"ד משנה לא
זזה ממקומה,

4

“think memorable thoughts.” The brain best remembers things that are repeated, rhythmic, rhyming, structured, and above all easily visualized.

Finding patterns and structure in information is how our brains extract meaning from the world, and putting words to music and rhyme are a way of adding extra levels of pattern and structure to language. It's the reason Homeric bards sang their epic oral poems, the

The variability that is built into the poetry of oral traditions allows the bard to adapt the material to the audience, but it also allows more memorable versions of the poem to arise. Folklorists have compared oral poems to pebbles worn down by the water. They're made smooth over many retellings as the harder-to-remember pieces get chipped away, or made easier to retain and repeat. Irrelevant digressions are forgotten. Long or rare words are avoided. Between imagery, alliteration, and having to fit the meter of the line, the epic bard usually doesn't have that many possible words to choose from. The structure writes the poem. Indeed, work by Parry's successors has found that virtually every word in the *Odyssey* and the *Iliad* fits into some sort of schema, or pattern, that made the poems easier to remember.

5

ג. ומקבלת היא נקודה זו תוספת בהירות מתוך עיון בכללי סדור המשנה וכמה שהורונו רבותינו בביאורם. בתוך כללי סידור המשנה נמצאים כאלה שאינם נראים כלל כמעשי-סידור, כגון אין סדר למשנה, חסורי מיחסרא, עניים במקום זה ועשירים במקום אחר, וכדומה. והורונו רבותינו בזה כי גם לאחר שהותרה כתיבתה של תורה שבעל פה, ומשום עת לעשות הוכרחו לכתבה או לסדרה לכתיבה, מכל מקום השאירום בשיעור ידוע כדברים שבעל פה גם לאחר שנכתבו, בכדי שגם הכתב יהא נזקק לסיוע של הפה, וסוף סוף לא תעמוד הכתיבה במקומה של הקבלה מפה לאוזן. ודברים הללו הם יסוד גדול בסדר עריכתם של דברי תורה שבעל פה על הכתב. ומתוכם של הדברים הללו מבצבצת ועולה היא הנקודה שנתבארה לנו למעלה, בגדרו של איסור כתיבת דברים

וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת וְאֶת
הַכַּפֵּידִם וְאֶת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֶת
הַדָּהָר עֹשֶׂיךָ וַיִּרְא הָעַם וַיָּנֻעוּ
וַיַּעֲמִדוּ מִרְחֹק.
פִּרְשֵׁת יִתְרוֹ כִּי יָד

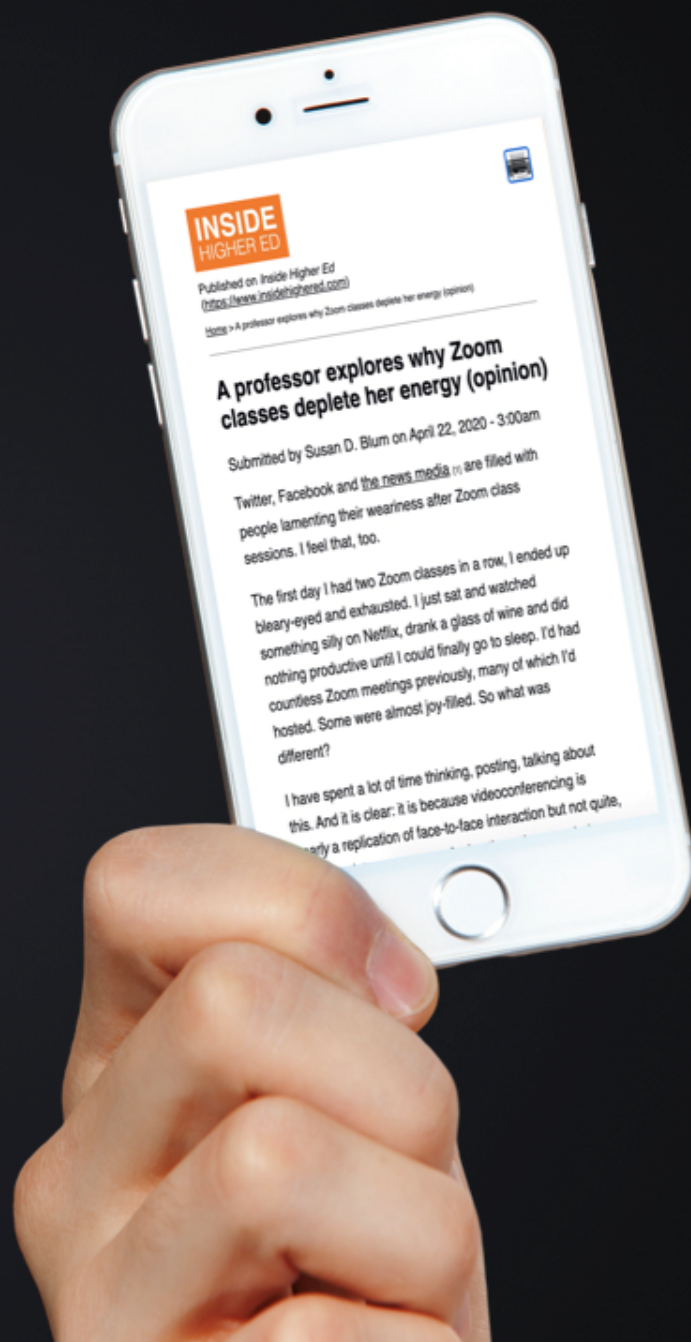
In regular classrooms, we notice heads nodding, distracted, gazing in one direction or another...

On Zoom, people may generally nod, but eye gaze can't be tracked. We seek "joint attention" -- that confirmation that everyone is sharing the focus. We get stares, or looking down or away, or watching the image on a screen, which may not even be in the center. What does it mean? We always want to know. Why did they do that?

That's because, when we interact, the meaning is not just about the content, the semantics. Meaning is always also pragmatic: it does things. **Did she say I'm confused about the assignment as an accusation or as an inside joke or because she needed clarification or to show leadership or simply to invite clarification? Was the laughter with me or at me? The meaning of classroom interaction is never just the "content" or the "information."** If it were that, we wouldn't need to interact at all...

So all the communicative signs that embodied humans rely on are thinned, flattened, made more effortful or entirely impossible. Yet we interpret them anyway.

Humans are delicately attuned to each other's complete presence. If a perfectly tuned conversation provides a "vision of sanity," then it is no wonder that an awkward, clunky, interrupted conversation provides the opposite. We are constantly interpreting others' movements, timing, breaths, gazes, encouragement.

POOR CONNECTION

Transmitting Torah
Over FaceTime

